

do 6 měsíců, zejména když žádost byla podána dne 23. května 1925 a rodiče měly tedy dosti času, učiniti ve směru tom potřebná opatření a bylo dobu plnění zkrátiti na 2 měsíce.

Bylo proto oběma rekursům částečně vyhověno a uznáno, jak shora uvedeno.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 24. února 1927, č. j. R I 121/27. Dr. Adolf Konečný.

I posledního porřízení, jež postrádá formálních náležitostí potřebných k jeho platnosti, možno zjednatí trvalé platnosti uznáním účastněných osob.

Z důvodů nejvyššího soudu: Již v protokolu z 22. ledna 1925 prohlásili pozůstalá vdova Františka Č-ová a zletilé děti Zdeňka N-ová a Jaroslav Č., opatřený též plnou mocí svého bratra Josefa Č., že uznávají platnost a pravost posledního porřízení a souhlasí s tím, aby pozůstalost byla projednána podle posledního porřízení resp. na základě dohody dědické ve smyslu poslední vůle uzavřené. Následkem toho prohlášení vzala pozůstalá vdova zpět návrh na slyšení svědků testamentárních a stížnost do usnesení pozůstalostního soudu, jímž nebylo vyhověno tomuto jejímu návrhu. Pozůstalý syn Josef Č. mimo to již před tím prohlásil v podání na soud ze dne 14. prosince 1924 zvláště ještě, že žádá, aby přes to, že poslední vůle jest neplatná, byla při projednávání pozůstalosti respektována.

Byla-li žádost na výslech testamentárních svědků o ústním posledním porřízení vzata zpět, neměl pozůstalostní soud podle § 586 obč. zák. příčiny, aby provedl výslech. Při projednávání pozůstalosti u soudního komisaře dne 19. března 1925 opakoval syn Jaroslav Č. svým jménem a jako plnomocník bratra Josefa Č. a dcera Zdeňka N-ová prohlášení, že poslední porřízení zůstavitelovo uznávají i jako zákonní a nepominutelní dědicové za platný a pravý testament s tou podmínkou, že po smrti universální dědičky Františky Č. připadne jim třem podle ustanovení testamentu domek rovným dílem, a dodali, že takto zřízenou v jejich prospěch fideikomisární substitucí se necítí zkrácení na svých povinných dílech. Stěžovatelka Zdeňka N-ová podepsala bez výhrady tento protokol. Pozůstalý syn Jaroslav Č., jenž jednal vlastním jménem a v zastoupení bratra Josefa Č., nepodepsal sice protokol, ale ani z jeho obsahu, ani z nějakého dodatku není vidno, že by byl s protokolem projevil nesouhlas

a třeba je znovu poukázat na jeho dřívější prohlášení z 22. ledna 1925.

Poslední pořízení zůstavitelovo jest pro nedostatek zevních náležitostí (§ 579 obč. zák.) neplatné (§ 601 obč. zák.) a bylo to stěžovatelům, jak z hořeššího vysvítá, dobře známo. Přes to prohlásili, že je uznávají za platné. Zákon v § 577 a násl. obč. zák. předpisuje pro poslední pořízení jednak šetření takových náležitostí, kteréž jsou podmínkou jeho platnosti, jednak jen náležitosti, jichž šetření doporučuje z pouhé opatrnosti. Ale i poslednímu pořízení, jež postrádá formálních náležitostí potřebných k jeho platnosti, možno zjednatí trvalé platnosti uznáním zúčastněných osob (nejbližších zákonných dědiců) anebo promlčením (§ 1487 obč. zák.). Při uznání těch, kteří o tomto formálním nedostatku vědí, směřuje jejich vůle k tomu, aby poslední pořízení zůstavitelovo, jak se stalo, bylo zachováno v platnosti a ježto veřejné zájmy nejsou při tom nijak dotčeny, možno jest poslední pořízení i formálně neplatné vzíti za základ projednání (tak Ehrenzweig ve svém Systemu sv. II. díl 2. § 496, Robert Mayer, Lehrbuch II sv., kniha 4 a 5, str. 206). Uznání těch, jimž platnost posledního pořízení by jen škodila, odnímá jim právo, aby platnost posledního pořízení popírali (Kafka, »Dědické právo«, vyd. z r. 1914 str. 49.). Absolutně neplatný testament nemůže sice uznáním dědiců, jimž neplatnost byla by k prospěchu, státi se právně platným, ovšem ale fakticky účinným (Unger, Dědické Právo, 3. vyd., str. 100 a spisovatelé uvedení tam v poznámce 4. na str. 101, srovnej též rozh. býv. nejv. soudu ve Vídni ve sbírce Gl. Ung. nová řada sv. VI., čís: 2226.).

Tento náhled odporuje tedy názoru rekursního soudu, že pozůstalostní soud nemohl se spokojiti s prohlášením zákonných dědiců, že uznávají platnost posledního pořízení a že s tím souhlasí, aby pozůstalost byla projednána podle posledního pořízení zůstavitelova a že nemohl přijati dědickou přihlášku pozůstalé vdovy z testamentu a pozůstalost jen s ní projednati. Pozůstalé zletilé děti uznavše poslední pořízení za pravý a platný testament, projevíly souhlas s tím, aby na základě jeho byla pozůstalost projednána, považující vdovu za universální dědičku, a proto ani samy vůbec nepodaly ze zákona dědické přihlášky. nýbrž jen pozůstalá vdova z testamentu a s dobrodiním inventáře, takže pozůstalostní soud právem přijal její dědickou přihlášku, jakož i protokol o projednání pozůstalosti, podle něhož byla pozůstalost odevzdána manželce zůstavitelově Františce Č-ové s obmezením fideikomisární substituce ve prospěch zletí-

lých dětí jeho. Projednání pozůstalosti není tedy zmatečné, jak se domnívá rekursní soud, protože bylo jeho rozhodnutí na odůvodněný dovolací rekurs pozůstalé vdovy změněti a obnoviti usnesení prvního soudu.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 15. prosince 1926 čj. R I 1005/26. Dr. Grešl.

Zaměstnavatel nebyl povinen ohlásiti k pensijnímu pojištění obchodního pomocníka, který u něho byl po více let zaměstnán a nastoupiv dne 26. července 1914 vojenskou službu, ve válce pak dne 5. května 1917 zemřel. Teprve dnem 1. října 1914 byla zásadně uložena zaměstnavatelům povinnost přihlásiti osoby pojištěním povinné (§§ 73 a 82 cís. nař. ze dne 25. června 1914 č. 138 a čl. V.). Nastoupením vojenské služby nezaniká sice služební poměr (§§ 2 a 5 cís. nař. ze dne 29. února 1916 č. 58 ř. z.), pomíjí však povinnost pojistná okamžikem tímto a nastane pak teprve po opětném návratu zaměstnance do služebního poměru (§ 9 citovaného cís. nař. z r. 1916 a § 10 vlád. nař. ze dne 9. ledna 1919 č. 14 Sb. z. a n.).

Žaloba A. Š., vdovy po obchodvedoucím v D., proti bývalému zaměstnavateli jejího muže K. Š., obchodníku v P., o náhradu škody způsobené jí tím, že opomenul přihlásiti jejího manžela k pensijnímu pojištění, byla ve všech stolicích zamítnuta, nejvyšším soudem z těchto důvodů:

Žalobkyně opírá svůj nárok o důvod náhrady škody (§§ 1294, 1295 a násl. obč. zák.) a bylo tedy na ní, by prokázala zavinení žalovaného a škodu jím způsobenou i příčinnou souvislost mezi nimi.

Zavinení žalovaného záleželo podle tvrzení žalobkyně v tom, že jako zaměstnavatel jejího manžela E. Š. nevyhověl své zákonné povinnosti, opomenuv ho přihlásiti k pensijnímu pojištění, ač E. Š. byl již od 1. ledna 1909 osobou pojištěním povinnou podle § 1 zák. ze dne 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907.

Jest tedy řešiti otázku, zda byl žalovaný po zákonu povinen, aby přihlásil E. Š. k pensijnímu pojištění, když jest nesporno, že přihlášky nečinil. Podle zjištění prvního soudu o činnosti zaměstnanecké E. Š. byl tento již v roce 1908 ustanoven žalovaným obchodvedoucím v jeho závodě a měl od 1. ledna 1913 měsíční služné 250 Kč, ostatní obchodní personál měl povinnost obracet se na E. Š. ve všech věcech obchodu se týkajících. E. Š. objednával samostatně zboží, prováděl obchodní